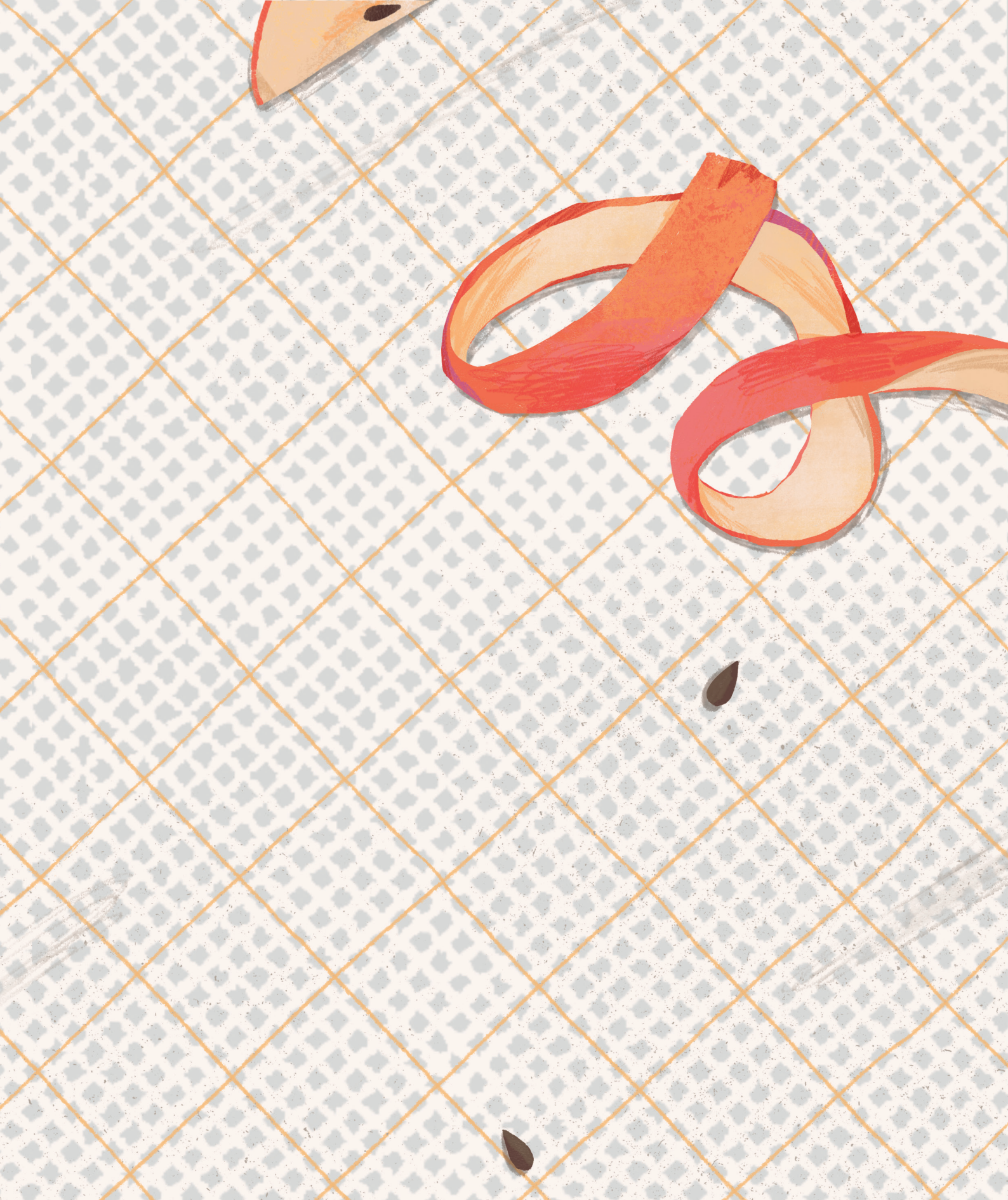

УДК 821.161.2-93

В 65

Саша Войцехівська

В 65 Яблучна шарлотка, спечена в горах [Текст] : повість / Саша Войцехівська; іл. Марта Кошулінська. — Львів: Видавництво Старого Лева, 2024. — 24 с.

ISBN 978-966-448-313-8

Коли в сім'ї люблять мандрувати, то нічого незвичайного немає у тому, щоб приготувати яблучну шарлотку в горах. Але до цього треба трохи підготуватися. Катрусин батько готує чималеньку родину до справжнього туристичного походу – для мандрів треба мати каримати, великий рюкзак з припасами, «сонний» мішок, а ще газовий балон. І поки спорядження доводиться випробовувати в підвалі, Катруся мріє, що війна колись закінчиться, а людям неодмінно смакуватиме пахуча шарлотка, спечена в горах, за особливим бабусиним рецептом.

УДК 821.161.2-93

© Саша Войцехівська, текст, 2024

© Марта Кошулінська, ілюстрації, 2024

© Видавництво Старого Лева, 2024

ISBN 978-966-448-313-8

Усі права застережено

САША ВОЙЦЕХІВСЬКА

ЯБЛУЧНА ШАРЛОТКА,
спечена в горах

НАМАЛЮВАЛА
МАРТА КОШУЛІНСЬКА

Львів
Видавництво Старого Лева
2024

*М*иждень тому в нашій родині народилася сестричка. Тепер я не молодша дитина, а середня!

Батьки казали, що тепер ми стали багатодітними (хоча, як на мене, троє дітей то ще малодітно, а от семеро...). Мама пояснювала, що ми звикатимемо одне до одного. А тато пообіцяв бритися частіше, бо матиме вдома аж чотирьох улюблених дівчат. Та всього цього не сталося. Натомість ми стали бекпекерами.

Усе почалося, коли мама не вклала Мартусю спати. На вулиці спершу завив величезний бойовий кіт. Ну а потім почало так бахкати, ніби в усіх сусідів одночасно попадали на підлогу якісь важкі речі. Ми пересиділи той сусідський предметопад у ванній.

Тато дочекався затишшя і пішов до туристичного магазину на нашій вулиці.

— Катрусю, допоможи мені, будь ласка, — повернувшись, гукнув до мене татко.

Він приніс додому чи то зелені труби, чи якісь зелені колоди.

— Що це, тату?

— Туристичні килимки. Вони не пропускають вологи, тож на них тепло сидіти навіть на калюжі, — відповів тато.

— А навіщо нам сидати на калюжу? — спитала я, глипаючи на маму.

— Ми з вашим татом колись давно дуже любили ходити в гори. Ночувати в наметах, готувати їжу на вогні. Ми були бекпекерами. Тобто ходили з рюкзаками в походи. Тож чому б нам знову ними не стати?

З вітальні визирнула Софка. Мама каже, що вона зараз мов грім: усе слухає і переважно мовчить. Та якщо вже говорить, то голосно й обурено:

— Ви реально збираєтеся зараз пхатися в гори? Зараз! У гори! З Мартою? Та й Катерині лише сім. Вона втомиться й буде нити.

— А от і не буду!

— Не геть зараз. Ми поки що підготуємося до походу. Купимо все необхідне, навчимося користуватися туристичним приладдям. А коли Мартуся підросте, усі разом вирушимо в гори.

Бойовий кіт знов озвався з вулиці. Софка-грім обернулася на звичайну дівчинку й вибігла до нас у коридор. Стала ближче до тата.

— Вдягайтеся, підемо до підвалу випробовувати туристичні килимки. Там неймовірно холодна підлога, мов та крижина в Антарктиді. Варто перевірити, чи впораються з нею наші каримати!

Я вибрала собі килимок із жовтою застібкою. Повісила його за шлейку на плече й потрясла долонями, радіючи, що вільними руками зможу взяти ще ляльку й книжку про вітри. Та мама у цю ж мить всучила мені в руку Мартусину пляшечку з сумішшю.

— Заховай, будь ласка, до кишені, щоб не вихолола, — попросила мама, і я запхала сестриччин обід у свою найтеплішу кишеню куртки — внутрішню, з лівого боку.

Ми спустилися в підвал. Дивно, але там уже були й інші мешканці нашого під'їзду. Навіть Дмитрик із батьками. Вони теж сиділи на туристичному килимку. Тільки мали один на всіх.

— Дивись, вони також перетворюються на бедпокерів, — я смикнула Софу за руку.

— Бекпекерів!